

nutí dřívějšího návrhu, nastane-li změna ve skutečnostech, jež jsou předpokladem pro vyhlášení konkursu. Jest proto zkoumati s hlediska civilního řádu soudního, jehož předpisy a řízení platí obdobně podle § 188 konk. ř. i pro konkursní řízení, zda v souzeném případě jest přípustný nový návrh na prohlášení konkursu. Podle §§ 232, 233 a 240, odst. 3, c. ř. s. brání žalobě překážka zahájené rozepře anebo pravoplatného rozhodnutí věci (§ 411, odst. 2, a § 240, odst. 3, c. ř. s.). Obojí předpokládá totožnost osob a předmětu sporu. Totožnost předmětu předpokládá totožnost sporného děje a právního důvodu. V souzené věci by mohlo jíti obdobně jen o překážku zahájené rozepře, tedy o zahájení řízení, hledíc k tomu, že usnesení konkursního soudu ze dne 8. srpna 1936, jímž byl zamítnut návrh na prohlášení konkursu a jež bylo doručeno věřiteli dne 12. srpna 1936, nenabylo ještě právní moci v době, kdy věřitel učinil dne 19. srpna 1936 nový návrh na vyhlášení konkursu, složiv před tím dne 11. srpna 1936 zálohu 4.000 Kč. Než skutkový děj nového návrhu není potud totožný se skutkovým dějem původního návrhu na vyhlášení konkursu ze dne 29. prosince 1934, že věřitel opřel svůj pozdější návrh také o to, že již složil zálohu 4.000 Kč, že tedy odpadla překážka prohlášení konkursu, což v řízení o prvním návrhu opominul učiniti. Nemusil proto navrhovatel podávati rekurs proti zamítavému usnesení ani vyčkávatí jeho právní moci. Z toho plyne, že nový návrh na prohlášení konkursu nebyl nepřípustný. Řízení o něm není také zmatečné proto, že nebyl dlužník znovu slyšen (§§ 69, odst. 2, 188 konk. ř. a § 477 č. 4 c. ř. s.), neboť skutkový stav se změnil pouze co do složení zálohy a jest nesporné, že byla složena.

### Čís. 15727.

**Zrušil-li dovolací soud rozsudky soudů nižších stolic a vrátil věc k doplnění (§§ 496 č. 2, 513 c. ř. s.), není v tomto doplňovacím řízení přípustná změna žaloby ani za souhlasu stran.**

(Rozh. ze dne 7. ledna 1937, R I 1473/36.)

Nejvyšší soud, zrušiv rozsudky nižších soudů, uložil prvému soudu doplnění řízení v určitých směrech. V doplňovacím řízení nepřipustil prvý soud změnu žaloby o nový důvod závazku žalovaného. Rekursní soud změnu připustil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

### Důvody:

Usnesením nejvyššího soudu bylo prvému soudu nařízeno, aby zjistil, zda 1. prosince 1932, kdy se žalovaný zaručil za úplné zaplacení žalobcových nároků, bylo vyrovnací řízení o jmění »C.« již pravoplatně potvrzeno a zda žalobce byl vyrovnacím věřitelem a nikoli vylučovatelem (§ 54 vyr. ř.), konečně aby provedl výslech stran o tom, zda žalobce i po dohodě v kanceláři svého právního zástupce souhlasil s pod-

míněností převzatého zaručení. Doplnovací řízení mělo se tudíž omeziti na tyto otázky, z čehož je zřejmé, že ustanovení první věty § 179 c. ř. s. i ustanovení § 235 c. ř. s. o změně žaloby byla v doplňovacím řízení vyloučena, ježto ústní jednání mělo býti provedeno jen k doplnění procesní látky, kterou se nižší soudy již obíraly, ovšem nedostatečně. Podle §§ 483, odst. 3, a 513 c. ř. s. není v opravném řízení přípustná změna žaloby ani za souhlasu stran a není proto ani přípustná v řízení zahájeném podle zrušujícího usnesení dovolacího soudu, jehož účelem jest, aby podstatné vady řízení, vyšším soudem shledané, byly napraveny, ale nikoli, aby bylo stranám umožněno dohnati to, co až do skončení průvodního řízení v první stolici (§ 179 c. ř. s.) opominuly a co důsledkem toho jest již vyloučeno z procesního jednání, a aby tak změnily základ původní žaloby, na kterémž byla věc posouzena již třemi stolicemi.

### Čís. 15728.

**Úrazové pojištění dělnické (zák. č. 1/1888 ř. z.).**

**K pojmu podnikového úrazu se nevyžaduje, aby se výkon služby zaměstnancovy, při němž došlo k jeho úrazu, týkal právě provozu té části podniku (stavby), v níž mu byl úraz způsoben; stačí, že se úraz stal v provozu podniku a že jest s ním v souvislosti.**

**Předpis § 46 úraz. zák. se netýká případů odpovědnosti podle §§ 1313 a) a 1315 obč. zák.**

**Ustanovení § 45, odst. 2, úraz. zák. se vztahuje i na společnosti s ručením omezeným; jednatele řečené společnosti nenáleží k osobám třetím, uvedeným v §§ 45—47 úraz. zák.**

(Rozh. ze dne 7. ledna 1937, Rv I 771/35.)

Žalobce byl u žalované společnosti s ručením omezeným zaměstnán jako technický úředník. Při vykonávání svého povolání pracoval na stavbách a byl při tomto výkonu své služby pro jmenovanou firmu zasypán troskami zřítivší se novostavby. Ing. Rudolf M. a spolužalovaný ing. Vlastimil P., vedoucí betonářského oddělení žalované společnosti, byli pro tuto nehodu trestně odsouzeni. Žalovaná firma i její spolužalovaní jednatele mají podle žalobcova přednesu na nehodě vinu. Majitelé žalované firmy docházeli na stavbu, aby na ni dohlíželi, dávali osobně rozkazy a jako odborníci museli věděti, že výpočty vypracované ing. Rudolfem M-em a ing. Vlastimilem P-em nejsou správné. Jako odborníci museli pozorovati, že železobetonové a betonové konstrukce nepostačují, měli aspoň sami výpočty přezkoumati a přesvědčiti se, zda jsou správné. Tím, že tak neučinili — ani firma, ani ing. P., ani ing. Pavel M. — dopustili se opominutí, které mělo v zápětí onu nehodu. Tato opatrnost byla u žalované firmy i ostatních žalovaných na místě tím více, že oné nehodě již předcházela na stavbě nehoda jiná. Podle toho jest míti za to, že ing. Rudolf M. a ing. Vlastimil P., nebyli k uložené práci způsobilí, dopustili se takových stavebních poklesků, pro něž byli trestně odsouzeni, a že žalovaná firma i její jednatele